

71
та решетка, ^{тя} която закриваше прозореца. Той си спомни своята пленническа златна клетка и гневно сви юмруци. Дълбоко в душата му прокълкна дълъг отчаян вик.

А от Търново не идеше никаква вест. Забрави ^{ли} ли го бяха? Какво правеха там? Вече толкова пъти се беше опитвал да заговори с телохранителите си. Но никаква дума не можеше да откърти. А го ^{азе} ~~поса~~ строго и ревниво, като зеницата на окото си. На Адриана и Теофила не доверяваше. Ромеи бяха. Можеше ли да им открие сърцето си?

^и И той дигна свитите си юмруци към челото си. При това движение лунният лъч, който проникваше през решетката, падна върху десницата му.

Като зелена мъглива проблесна смарагдът под очите му. Той го изтръгна от пръста си и яростно го захвърли на пода.

^{пои} Цяла ~~нощ~~ се разхожда Иваница из стаята, като буен неукротим звяр. Когато камбаните на дворцовите черкви забиха за утринна молитва, той се бе вече облякал ^и и докато чакаше да му донесат закуската започна да чете с дълбоко внимание Историята на Херодота.

Някакви стъпки отвън го накараха да вдигне глава.

Беше Адриан. С леко начервени устни и напудрени ръце.

- Здравей, моето момче! Все книги... Е, кога най-сетне ще се съгласиш да дойдеш у Ефросина? Знаеш ли какви пакости си направил? Нашата несравнима хетера си е загубила ума по тебе... Никой не иска да вярва и все пак, така е... Днес няма да бъдеш вече безсърдечен, нали? Знаеш ли как ще се зарадва като й кажа, че ще отидеш?

Иваница махна с ръка.

- Казах ти - не. Виждал ли си Теофил?

В същия миг вратата се отвори ~~отвори~~ отново и младият